Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

В доповненю до справозданя з 4 засіданя сойму подаемо в слідуючім дальші відповіди правительственного комісаря.

Справа паспортів для худоби.

В дальшій відповіди про заразу пискову і ратичну говорив радник гр. Лось:

Висилане рогатої худоби і безрог, особливо таких, котрі на око суть здорові, але знаходять ся вже в тім стані, коли зараза починае розвивати ся, навіть з місцевостий заражених, есть улекшене з одної сторони поглядом значної части наших рільників, що зараза пискова і ратична есть зовсім нешкідлива для господарства краевого, а всякі зарядженя ветеринарско поліцийні суть неоправедливою секатурою людности; з другої же сторони тим, що вивіз зьвірять заражених під фальшивими паспортами улекшений есть браком визначних ознак на зьвірятах, по котрих можна би безсумнївно пізнати, що паспорт виданий для сего а не иншого зьвіряти, до чого на жаль неретельним торговельникам помагають декотрі зверхности громадскі, видаючи фальшиві паспорти, а в декотрих, хоч не многих случаях також ветеринарі, котрі не досить совістно сповняють свої обовязки.

Не потребую додавати, що скоро власть довідае ся о надужитю, потягае виноватих до одвічальности, або судової або адміністрацийної. Коли наші рільники уважають заразу писка і ратиць за зовсім нешкідливу для господарства краевого і домагають ся вичеркненя з ряду хороб стадних, обнятих законом з 1880, то в краях, в котрих годівля худоби есть більше розвинена, зовсім не легковажать тої зарази і під тим взглядом позволю собі звернути увагу сойму на зміст кождої з угод, заключених межи Австро-Угорщиною а Німеччиною, Швайцариею, Італією і т. д., в котрих на заразу писка і ратиць у зьвірят ратичних покладано велику вагу. Отже правительство не може легковажити зарази писка і ратиць, коли не хоче наразити ся на повне зірване тих угод а тим самим на цілковите замкнене вивозу зьвірят ратичних поза границі нашої держави. То есть одна причина; — друга знов та, що розумна годівля худоби, чи на зарізь, чи ужиткового, ані ніяке господарство молочне не може правильно розвивати ся, коли зараза так часто буде проявляти ся, як тепер, отже що о піднесеню ся тої галузи господарства краевого не може бути бесіди, доки не удасть ся на довший час охоронити край від зарази, а на случай занесеня еї вигубити еї в самім зародку.

Що-до вивозу зьвірят під фальшивими паспортами, було би відповідно змінити підставу, на котрій опирае ся паспорт для худоби. З виімкою рогатої худоби в ревізийній полосі від російскої границі, в котрій кожда штука мае пятно на рогах, означаюче докладно громаду походженя, всї инші зьвірята мають так мало ознак, котрі би їх відрізняли від тисяча инших зьвірят того самого рода, що підставлене товару походячого навіть з найдальших сторін на фальшивий паспорт есть дуже улекшене.

Справа відшкодованя за убивані задля зарази зьвірята.

Вже в ухвалї сойму з лютого 1896 на внесене пос. кн. Чарторийского, міститъ ся жадане, щоби правительство виеднало закон, нормуючий, під якими услівями безроги в місцевостях заражених (помором свиний) за винагородою з фондів державних мали би убивати ся. Тепер таке саме жадане містить ся в інтерпеляциї послів Чеча і Крамарчика.

Маю честь відповісти, що помір свиний в послїдних двох роках прибрав такі розміри, особливо в долішній Австриї, Чехах, на Мораві і Шлеску та в Галичині, що до вигубленя тої зарази через вибиване всїх хорих свиний і тих, котрі з хорими сходили ся, потреба би з одної сторони незвичайно значних средств грошевих на відшкодоване, і нерозмірно високих коштів на ведене тої чинности, а з другої сторони той спосіб губленя зарази мусів би потягнути за собою так значне зменшене стану безрог в краю, що через то була би наражена на час не даючий предвидїти ся годівля і торговля безрогами, а навіть заосмотрене мясом більших місць консумцийних. Позаяк крім того годівля свиний на жаль в сій половині Монархії не розвинула ся до того степеня, щоби покрила власні потреби, для того убиване не вийшло би в нашу користь, бо треба би спроваджувати товар або з країв угор-

2)

ВЕСНЯНИЙ СОН.

(З новоісляндского — Ґестура Пальсзона).

(Дальше).

Анна мала чистий і гарний голос і коли відспівала кілька пісень, перервала спів і грала дальше на ґітарі деякі уступи з памяти.

Бярнїому дуже подобав ся спів, а що-до гри то признавав ся, що ще ніколи не чув, аби хто так гарно грав на ґітарі. Малі пальцї вдови, білі як сніг і пухкі порушали ся блискавкою по струнах і викликували чарівні тони з інструменту, повні болю і туги, що зливаючись в одну гармонійну цілість, настроювали душу слухателя якимсь дивним жалосливим чувством та поривали з собою і спонукували до тужної задуми.

Анна, оперта спиною о поруче крісла, дивила ся крізь вікно і закрила очи навпів своїми темними довгими віями.

Бярні не міг від неї відорвати очий. Глядів то на малі пальцї, то на сніжнобілу, пухку руку, що висунула ся трохи з рукава, то на ногу, оперту пальцями на стільци.

Нагле перервала она гру, встала, відложила ґітару і попросила пастора, аби велів осідлати еї коня Ґраніого; вийшла сама на подвіре, щоби подивитись як наймит сїдлае, одїлась відтак в свої їздецку одежу і всїла на коня. А Ґрані пустивсь з нею бігцем через пастівник до дороги і пігнав в сторону фільварку Ґрунд.

То всьо так скоро стало ся, а Бярні так був занятий думкою о грі на ґітарі, що був немов у снї, коли вже вдова виїхала на кони за пастівник.

— Она і хороша і спосібна — сказав пастор, коли вже Анна від'їхала. — Подобалась тобі еї гра?

— Незвичайно.

— Так; менї все здае ся, немов би з цїлої еї гри пробивало ся якесь неприемне зворушене. Она не така як другі люди; але очитана і в товаристві приемна.

Відтак завів пастор Бярніого до его спальнї і пожелав ему доброї ночи.

Бярні положив ся, але не міг до пізної ночи заспати, хоч був утомлений дорогою. Він роздумував над тим, що пережив нинїшного вечера. А коли вкінци заспав, снилась єму не его суджена, а вдова з Ґрунду.

2.

Анна опинила ся майже в миг ока у себе дома на Ґрундї. Впрочім до фільварку не було більше як чверть години дороги і то рівної.

Коли приїхала до дому, застала кількох своїх наймитів на подвірю. Всї поздоймали капелюхи, а економ вибіг зараз зпоміж них і скоро лише пані зсїла з коня, почав знимати з него сїдло.

Анна війшла до хати і за хвилю вернула з мисочкою молока; Ґрані прибіг зараз до неї, віткнув в мисчину писок і випив молоко аж до дна. Відтак підвів нагле голову, так що каплї молока розприсли ся на всї сторони і дивив ся якийсь час на свою паню. А она притулила свое лице до его чола, погладила его кілька разів по голові, повела его відтак в нут подвіря на траву; там з ним попращалась.

Відтак розпитала економа о ріжні господарскі роботи, сказала єму, аби велїв людям іти спати і пішла сама до своеї спальнї малої, але дуже милої комнатки, котрої вікна виходили на подвіре.

Спустивши заслони почала роздягати ся, але нагле задержала ся і сїла на столець коло ліжка, підперла бороду рукою і задумалась.

По добрій хвили знов стала, роздягла ся і лягла в постіль, але довго не могла заспати. Взяла поезиї Йонаса Гальґрімсзона, що заедно лежали на столику коло ліжка, стала читати один стих за другим, аж вкінци заволодів еї думками мягкий і теплий спокій і она заспала з книжкою в руцї. —

В Штадґурі на пасторівцї було в тих днях перед вибором пастора повно роботи.

Майже всім селянам випав якийсь інтерес до старого пастора і они приходили, щоби побачити будучого пасторового зятя, а свого пароха. Тому від рана до вечера було в Штадґурі повно гостий. Старий пастор був загально знаний з своеї гостинности, але в тих днях він майже сам себе перевисшив. Вставав дуже рано і цїлим его занятем від рана до вечера було старати ся о скілько можна найлїпше угощене своїх парохіян, при тім умів з ними так привітливо і приемно розмовляти, що всї чули ся в часї гостини у него як у себе дома.

Так само було й з дочкою: від рана до вечера була на ногах при роботї, щоби приладити і доглянути всего, чого гостям було треба.

ської корони, або з країв окупованих. І то ще треба взяти під розвагу, що в виду загального ширеня ся зарази в цілій Европі, навіть по по повнім вигубленю єї в Австриї не можнаби мати певности, що зарази не занесуть на ново спроваджуванєм розплодників, отже що скарб держави був би нараженний через довший час на дуже значні видатки без запевненя успіху т. є. тревалого усуненя зарази.

Перегляд політичний.

Вся віденьска і ческа праса займає ся тепер заявою ческого намістника в ческім соймі. Ліберальна праса німецка виступає в сій справі опозицийно, инша глядить на ню скептично. Nar. Listy, орґан Молодочехів, видять в тій заяві доказ, що ґр. Баденї не забув на дане приречене і що хоче дійстно займати ся справою ческою, але й пригадують, що доси не зробив нічого. Politik, орґан Старочехів, підозріває правительство, що оно виходить з того самого становиска, що й давнїйше.

Всї стенографи жиди в долїшно-австрийскім соймі уступили, а їх заступлено стенографами з маґістрату і видїлу краєвого.

З Льондону доносять, що там скликано знову по довгій перерві збори товариства Байрона, котре має домагати ся детронїзациї теперішного султана. — Комітет Молодотурків видав відозву до всїх висших урядників, в котрій взиває їх, щоби покинули дотеперішну систему, бо в противнім случаю буде комітет мусїв приступити до акциї.

Новинки.

Львів дня 28-го сїчня 1897.

— **Відзначеня.** Комісар лїсової інспекциї Михайло Мартинець одержав золотий хрест заслуги з короною.

— **Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів** оповіщує: З днем 25-го сїчня с. р. взглядно з днем розпочатя руху зелїзничого на просторони Острів-Підвисоке шляху Острів-Галич заведено на стациях зелїзничих Острів-пристанок, Ходачків великий, Денисів-Купчинцї, Слобода-Теофипільска, Козова, Криве, Потутори, Мечищів, Наґрабе і Підвисоке загальний рух телеґрафічний з обмеженою службою денною.

— **З аепархії львівскої.** Презенти одержали оо.: Сев. Габрусевич на Ольховець, Зен. Гутковский на Кутище, Володим. Левицкий на Ляшки королївскі, Сильв. Богачевский на Побук і Йос. Мільницкий на Полоничі.— Завідательство в Пійлї одержав тамошний сотрудник о. Володимир Рудавский.

— **Видїл товариства „Просьвіти“** рішив на засїданях з дня 15, 22 і 28 грудня м. р. і 12 сїчня с. р. відступити одну комнату в домі „Просьвіти“ для читальнї „Просьвіти“, вислати привітне письмо Данилови Мордовцеви при нагоді 40-лїтного ювилею его лїтературної дїяльности, подякувати о. Теод. Стадникови з Дичкова за его дїяльність в читальнї „Просьвіти“ в Дичкові і за дар 200 зр. на крамницю читальняну. Рівнож приняв Видїл до відомости, що дня 24 грудня 1896 р. відбули ся загальні збори філїї товариства в Самборі, на котрих явив ся яко відпоручник видїлу п. Гр. Врецьона.

— **Ґімнастичне тов. „Сокіл“ у Львові** устроює в недїлю дня 7-го лютого с. р. вечер з танцями в сали „Народного Дому“ на дохід будови власного дому. Вступ за запросинами. Початок о годинї 8-ій вечером.

— **Курс для шевців у Львові** розпочав ся в недїлю в льокали товариства достав для армії при ул. Зеленій. Управителем курсу есть п. Целевич, бувший народний учитель, органїзатор шевців угнівских і перший основатель угнївскої школи шевців. На курс у Львові записало ся 12 слухателїв, між ними кількох молодих майстрів.

— **Кровава бійка між хлопцями.** Два малі хлопцї львівскі посперечили ся вчера на ул. сьв. Мартина і не довго надумуючись, вхопили за оружиє, яке коло себе мали, т. є. за ножі та кинули ся на себе. Один з них дістав дві досить небезпечні рани в лице і в груди і его треба було відвезти до шпиталю.

— **Польска ґімназия в Бродах.** В наслїдок петициї ради громадскої в Бродах внесеної до Сойму, ухвалив Видїл краєвий на вчерашній сесиї внести до Сойму проект закона о заведеню в брідскій ґімназиї польского язика викладового.

— **Весна в зимі.** З Грималова доносять, що в тамошній околици починають деякі дерева, особливо корчі бозу, під впливом кількох послїдних правдиво весняних днів, пускати листові пучки, віщуючи вчасну весну. Згадане явище заслугує тим більше на увагу, що околиця Грималова з усїх сторін відкрита і виставлена на впливи холодних північних і всхідних вітрів.

— **З Брідщини** доносять, що дня 20 с. м. найдено в боратиньскім лїсї трупа Федора Возьного, господаря з боратиньского присїлка Салазки. Єго голова була розбита і окровавлена. Підозрівають, що Возьний став жертвою убийства.

— **Вовки** напали сими днями в винницкім лїсї під Львовом на двох студентів львівскої учительскої семинариї, коли вертали вечером з Винник. Вовків було імовірно три, але лиш один з них був на стілько відважний, що сунув ся до людий. Одного з молодих подорожників обхопив величезний страх, другий, що не стратив притомности, пригадав собі, що вовки боять ся сьвітла і палив сїрник за сїрником аж над'їхав якийсь віз і забрав обох напастованих педагоґів та завіз щасливо до Львова.

— **Нелїтна переступниця.** Перед кількома днями донїс возьний судовий Руперт Лямберґер у Львові полїцийній інспекциї, що в часї его неприсутности допущено ся сьмілої крадежи. Служниця Лямберґера, 12-лїтна Мария Кусь, котра в тім часї була сама одна з дитиною дома, зізнала, що якийсь злодїй, котрого добре описала, війшов до мешканя і спитавши єї, де Лямберґер перехове гроші, викрав з куфра 5 зр. і дорогоцїнности та відтак утїк. Кусь не кричала і не кликала о поміч, бо злодїй загрозив їй, що єї задушить разом з дитиною, коли би важила ся відозватись. Полїция зарядила зараз енерґічне слїдство і справдї удалось їй справу вияснити. Показало ся іменно, що мала служниця просто видумала

Тому просила она приятельку, Анну, щоби приїздила до неї до Штадгура як найчастїйше, бо хотїла якось розірвати свого любого, а сама за роботою не мала на стілько часу. Їй було жаль Бярнїого, що як раз перші днї его побуту в Штадгурі можуть бути для него найнуднїйші.

І не богато до того бракувало, щоби Бярнїому побут в Штадгурі навкучив ся. Пастор представляв его всїм тим селянам, що до него приходили, а они дивили ся на молодого кандидата немов теля на мальовані ворота, але не говорили з ним нічого, бо все відзивали ся до пастора.

Берґ бачила, що то неприємно єї судженому і тому уміла все так зробити, що Бярнї і Анна могли бути самі.

Часами заходили обоє до комнати Бярнїого і заводили там розмову о всячинї, найрадше о поезиї і співі, а ті розмови кінчили ся все тим, що Анна починала грати на ґітарі при чім найчастїйше одно з них співало, бо й Бярнї був дуже добрим сьпіваком.

Часами знов ходили на проходи на гори за Штадгуром. Звідтам був дуже красний вид на цїлу околицю і далеко на море. Потеплїло вже цїлком і часом перепадали дощі, так що ростинність росла майже в очах.

Им обоїм робило велику приємність сидїти на склонї гори далеко за селом і приглядати ся околици, дивити ся на то молоде житє, що чим раз більше розвивало ся і росло, та помічати, як весна з кождим днем розширяла своє панованє, як она ясноселеним ковром вкривала пожовклі в зимі під снїгом сїножати і пасовиска.

Коли одного разу вибрали ся на такий прохід, сказав Бярнї усьміхаючись:

— Менї все здає ся, що ті селяни, коли прийде котрий з них на пасторівку, оглядають мене як яку вівцю і скоро на мене найбільше дивлять ся, дізнаю такого чувства, як колиб хотїли мене обмацовати по плечех і по боках, щоби пересьвідчити ся чи можуть мене купити чи нї.

— То вам лиш так здає ся, бо они вже від давна твердо собі постановили купити вас.

— Твердо постановили!

— О і то вже від давна. — І відтак оповіла ему Анна напів сьміючись, що его проповідь того першого вечера о почутю обовязку дуже єї убавила. То дуже легко мати все на язицї почутє обовязку, коли комусь хто инший приготовить тепле гнїздочко, так що не треба нічого більше робити, лише цїле житє сидїти немов птиця на яйцях то кричати на другі хижі птицї, що не мають нїякого гнїзда, або дуже лихе: „Почутє обовязку! почутє обовязку!“ Собі самому вибороти почутєм обовязку і совістностию становище, а вимагати того від других в їх цїлім житю то дві цїлком противні річи. Але ему виробив пастор право наслїдства на души в парохії Штадгур і дав їх ему в вінї як вівцї і корови своїй дочцї. Пастор велїв селянам підписати просьбу до епископа а відтак велить їм вибрати его на пароха, а що він так любить прощати, то він їм відтак „простить“ — всї їх довги. Так бодай оповідають собі в громадї. А треба знати, що кождий селянин в цїлій парохії богато ему завинив, бо від часу як его дочка заручила ся з Бярнїм, він не брав від нїкого ні шелюга за церковні треби.

Бярнї стояв зачудований і видивив ся на Анну, відтак по хвили відозвав ся:

— А то що? Я о тім всїм нїчого не знав. Пастор писав менї, що его парохіяни тілько доброго чули о мнї, що самі просили, аби мене предложено їм до вибору. Але щоби пастор хотїв купити для мене селян за свої довжні квітки, о тім я не чув нїколи й слова. Чи ви гадаєте о мнї, що я хотїв би моє становище завдячувати підступови і фальшови? Нї, моє званє есть для мене сьвятим і я хочу его оснувати на справедливости та виповнити почутєм обовязку. Коли при моїм виборі всьо так нечестно іде, як ви кажете, то я зараз завтра скажу пасторови, що не буду тут сьвящеником і не допущу до мого вибору.

— Даруйте, коли я не порозуміла вас Я гадала, що ви такі як другі.

— Як другі?

— Так; менї здаєть ся, що у найбільшої частиня людий має свого рода нечестність найбільше значінє, не лише в інтересї, але й в цїлім способі думаня. Менї то так часто лучало ся замічати, що люди привикають так довго самих себе ошукувати і обдурювати, аж вкінци доходять до того, що кождий учинок, який самі зроблять або велять зробити, зуміють оправдати

— На жаль гріх дуже сильний на сьвітї

— Не говоріть о грісї. Як раз гріх есть одною з тих покривок, яких люди потребують. Они самі в себе вмавляють, що гріх, вроджена слабість і т. ин. всьому винні і тому що они всьо роблять природнє і само з себе зрозуміле; длятого досить, коли чоловік перед смертию пожалує свого лихого вчинку.

— Ви не повинні так говорити.

— Я мушу так говорити, бо досьвідчила того в житю.

— Можу попробовати пересьвідчити вас о тім, що на сьвітї суть люди, котрі щиро правду люблять?

— Добре, пересьвідчіть мене о тім. — Але тепер мушу вже спішити до дому. Бувайте здорові; кланяйте ся вашим в Штадгурі — і она подала ему руку. Він взяв єї і держав довго в своїй долони, аж она поволи потягнула руку до себе.

— Ви не знаєте, як то мене тїшить, що можу як раз вас о тім пересьвідчити, що стараю ся любити правду і робити то що добре. Знаєте о тім?

І він подав їй знов руку; але она удавала, що не бачить того і зарумянившись дивилась в землю.

Відтак нагле підвела голову, поглянула на него своїми темними очима, що ясніли любовю і радостию, подала ему обі руки і сказала тихо:

— Я знаю о тім — знаю по собі самій.

Потім нараз вирвала руки і оглянувшись

історию о нападі, а гроші і дорогоцінности украла сама та сховала їх на подвірю під парканом. Злодійку, що відтак признала ся сама до вини, увязнено.

— **Величезне банкротство.** Банковий дім Плотчина і синів в Москві оголосив банкротство. Пасиви виносять около 15 мілїонів рублів. Суд велїв увязнити властителїв банку. Фірма Плотчина займала ся головно торговлею збіжа і плеканєм овець.

— **Гарний звичай.** В Бретанії, краю французскім, положенім над Атлантийским океаном, есть такий звичай, що коли умре мати дитини при грудях, всї мешканцї села чи міста приймають дитину за свою. Місцевий сьвященик вибирає одну жінку і передає їй дитину в опіку, яко дар Всевишного. Коли та жінка бідна, всї помагають їй дуже радо Бретанцї оточують взагалї дїти ріжними побожними звичаями. Нїхто не перейде перед жінкою, що має дитину на руках, щоби не сказати їй: „Нехай тебе Господь благословить“. В той спосіб устає нераз найбільший гнїв і найзавзятійший чоловік простить тогди свому ворогови і поздоровить его, коли сей на руках має дитину.

— **Про зловленого убийника** Фердинанда Долежаля у Відни, котрий — як ми то вже доносили — убив минувшого року старушку Штеґерову, пишуть віденьскі часописи: Долежаль заперечує заедно свою вину, але полїция не тілько, що нагромадила велику силу незбитих доказів, що він убив Штеґерову, але і прийшла на друге убийство Долежаля з дня 7 лютого минувшого року на особі Марії Френцль. Доказом стала тут бутелька коняку і пачка цикорії, яку найдено в хатї Френцльової, гузик від рукава Долежаля і кавалочок материї, що убийник вирвав зі свого одїня, коли боров ся з старушкою, а нарештї деякі цїнні предмети Френцльової, що найшли в помешканю Долежаля. Батько убийника є веркмайстром в одній фабрицї в Требішу на Мораві і дізнає загального поважання. Вістка про злочини Долежаля поразила цїлу родину так, що сестра его осліпла зі зворушеня і перестраху, а відтак дістала такий напад спазмів, що сконала в них. Отець ще до тепер не хоче повірити у вину свого сина, але на жаль буде мусїв таки стратити надію, коли розгляне ся в доказах того страшного злочину.

— **Померли:** Орест Кисілевский, парох в Незвисках, деканата жуківского, станиславівскої епархії, дня 23-го с. м. в 64-тім роцї житя; — Віктор Граб, секретар суду у Львові, дня 23-го с. м. в 49-тім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— **Дзвінок**, письмо ілюстроване для науки і забави руских дїтий і молодежи. Ч. 1. містить в собі: „На різдво“ вірш Сильвестра Яричевского, „Найкрасший день“ оповідане Сильв. Яричевского, „Праксітель і хлопець“, „Учені розмови Никольця з Татком“ часть II. Ост. Макарушки, „Ляо, малий Китаєць“ К. Бертета, звістку про „Анґлїйску королеву“, „Хорі зьвірі“ переклад Б. Г., „Цїкаві пригоди старого стрільця (з нїмецкого) і „Кладка“. Се число прикрашує образ почаївскої Пресьвятої Діви.— Ч. 2. містить: „Ягня“ переклад В. Б., „Так то було“ з поеми Ст. Руданьского, „Гаразд“ з нїмецкого подав Г. Б., „Лао, малий Китаєць“ (дальше), „Учені розмови Никольця з Татком“ (Ів. Котляревский і его твори) О. Макарушки, „Медвідь“ байку Бойка і цїкаві забавки для дїтий. В тім числї бачимо гарний образець п. з. „Зима“. — „Дзвінок“ видає руске товариство педаґоґічне, за редакцию одвічає проф. Вас. Білецкий. Знаменитий добір статий, гарне видане говорить найкрасше про вартість сего одинокого руского видавництва для руских дїтий. Передплата виносить на рік всего 3 зр. „Дзвінок“ виходить 5-го і 20-го кождого місяця. Адрес Адміністрациї ул. Николая ч. 18 у Львові. Поручаємо горячо „Дзвінок“ всїм Родичам, котрим залежить на патріотичнім вихованю дїтий.

— **„Правди“**, ілюстрованого письма для руского народу, вийшло ч. 2. і містить в собі статю „Приятелї і вороги руского народу“. вірш п. з. „Твердий“ Русин, оповідає „Сирота“, Що говорив про хлопску біду п. Барвіньский в радї державній“ (початок), дальше „Гірка доля наших хліборобів“, „Що робити, щоби молочне господарство добре вело ся“, „Що чувати в сьвітї“ і розмову Грица з Процем. В числї тім подибуємо дві ілюстрациї: „На утечи“ і „Групу селян з Тишковець, повіта городеньского“. Перша ілюстрация з'ображає Пресьвяту Діву з Ісусом дитятком і сьвятим Йосифом на спочинку в часї утечі до Египту і виконана надзвичайно гарно, так що може бути ужитою на прикрасу кождої, не лише селяньскої хати. „Правда“ редаґована дуже добре, містить в собі богато цїкавого для наших селян, тож поручаємо єї нашим читальням і селянам як найсердечнїйше.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Тарифа виїмкова для перевозу безрог і овець з Галичини і Буковини до Відня (ст. Маркс). З днем 1 січня 1897 увійшов в житє додаток I до згаданої тарифи.

Торг збіжевий.

Львів дня 28 січня: Пшениця 7·90 до 8·20 зр.; жито 5·85 до 6·10; ячмінь броварний 6·— до 6·75; ячмінь пашний 4·90 до 5·25 овес 5·50 до 5·75; ріпак 11·— до 12·50; горох 5·— до 8·—; вика 4·25 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 35·— до 40·—; шведска 40·— до 50·— біла 40— до 55·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·20; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 січня. З нагоди уродин нїмецкого цїсаря відбув ся вчера в цїсарскій палатї ґалевий обід, в котрім взали участь Є. Вел. Цїсар, Найдост. Архікн. Отто, нїмецкий амбасадор, президент мінїстрів ґр. Бадені і цїле мінїстерство та високі достойники двірскі і цивільні. Монарх виголосив тоаст в честь нїмецкого цїсаря.

Цетинє 28 січня. Звідси вийшло 80 людий, один капітан і кількох офіцирів, щоби вступити до жандармериї на Креті.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-європ. год

Відходять до	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[9]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

1) Від 1 червня до 30 вересня. 2) Від 10 липня до 31 серпня. 3) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 6) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 7) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. 8) Від 16 червня до 31 серпня що день. 9) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. 10) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

ще раз з усьміхом і весело, пішла поволи дорогою до Ґрунду.

Коли Бярні прийшов вечером до своеї комнати, не міг роздягнутись і лягти спати. Ходив по комнатї з кута в кут і роздумував над тим, що говорив з пастором і судженою при вечери; але не міг собі нїчого пригадати.

Вкінци приступив до вікна і отворив его. Нїчний воздух обвіяв его лице весняною теплотою і сьвіжостию, а понизше рівного і зеленїючого пастівника простягало ся море. Там грали ся на поверхни моря малї филї, плюскотїли і танцовали та кидали ся відтак немов в молодечій свавільности на берег. Здавалось, немов би они хотїли скоботати малї камінцї на піскові побережу, немов би їм конче забагло ся розвеселити їх і дати їм почути житє і весну. Але они відтак назад повертали, неначе бояли ся того краю, такого зимного і безчувственного.

Бярні оглянув ся; довкола Штадгура панувала гробова тишина. Всї загороди спочивали в глубокім снї, а при кождих воротах подвіря лежали пси і спали як всьо инше.

Він поглянув наперед себе на фільварок Ґрунд; там видїв ся его деревляний дах. Бярні пішов до гостинної комнати і приніс пасторовий телескоп. Поглянувши в него, побачив виразно, що на Ґрундї одно вікно відчинене і ему здавало ся, що з того вікна хтось виглядає.

Він відложив телескоп, вискочив вікном на двір, зачинив его легко за собою і побіг скоро від пасторівки на дорогу. Відтак ішов поволїйше, але все таки ішов скоро в напрямі до вдовиного фільварку.

Коли там прийшов, побачив, що при вікнї стоїть Анна і визирає его. Він мовчки приступив до вікна і майже непритомний подав їй руку та вскочив вікном до комнати.

Они стояли хвильку напротив себе і дивили ся одно на другого.

— Я знала, що ти прийдеш, я ждала на тебе — відозвала ся Анна придавленим голосом.

Він вхопив еї за шию, притиснув до себе і став так цїлувати в уста, волосє і лице, що она ледве могла віддихнути; відтак відсунув еї від себе і придивляв ся їй, як она глядїла на него зарумянена і засоромлена, а потім знов пригорнув еї до себе і коли прийшов до слова, сказав:

— Приходжу до тебе, бо знаю, що лише при тобі найду то невисказане щастє, о котрім я все гадав, і, як бачиш, приходжу благаючи.

— Нї, ти приходиш як царевич в байцї, щоби мене увільнити від чарів.

— Від чарів?

— Так, я єсьм, або лїпше сказати, була зачарована — ти мене увільняєш.

— Як же я можу тебе увільнити від чарів? І від яких?

— То довга істория! — і она повела его до софки, де обоє усїли; она взяла его руку в обі свої долонї, стиснула еї і стала говорити: Природа дала менї сильну жадобу щастя. А менї нїчого не дістало ся, хиба що в молодости була я раз кілька днів щасливою; відтак всьо щезло, як блудний огник. Від того часу не дало менї житє нїчого крім подружа, на щастє дуже короткого. Але від часу щастя в молодости чула я, як мене кождий рік, кождий день якоюсь мертвечою опоною стискає. Я чула в собі житє, бодай охоту до него, але та опона стискала мене чим раз більше. І я знала, що на то є лїк — самовідреченє, котре люди уважають за найвисше і найлїпше. Я знала, що колиб я могла сказати: „Славити Господи, менї добре!“ — то та опона не тиснулаб мене так дуже і що я могла би спокійно спати. Але я того не могла і нїколи не зможу сказати. Самовідреченє убиває всьо, що в чоловіцї найлїпше і найблагороднїйше, оно дїлає як морфіна. Але сон в морфінї то не житє, а я люблю житє. — А ось прийшов ти і увільнив мене від тої смертної опони.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.